Зайнявся ранок; кроками своїми
Від мене сон легкий він відігнав.
І вийшов я, і тропами гірськими,
Веселий, в далечінь попрямував,
І кожен квіт, поміж травою зримий,
Мені безмежно серце чарував,
ї юний день, росою чисто вмитий,
Усе свіжив, щоб і мене свіжити.

Коли я йшов, у лузі над рікою
Устав туман і далечінь повив,
Він крилами замаяв наді мною
І навкруги мінливо затремтів;
Уже не міг я за густою млою
До наокольних приглядатись див
І, замкнений у непрозірну хмару,
Нового дня уже не бачив чару.

Та раптом сонце блиснуло несміло,
І запалали промені ясні;
Туману пасма то в яри котило,
То понад ліс несло в височині.
Який я радий був зустріть світило,
Що вдвічі кращим видалось мені!
Боролись довго сили дня і ночі,
І врешті сяйво засліпило очі.

Та незабаром їх відкрити знову
Мені душа веліла запальна,
Хоча не раз їх мружити раптово
Примушувала далеч осяйна,—
І враз, на хмарі випливши чудово,
Моїм очам божественна жона

Явилася з незнаної країни.
Не бачив я світлішої картини!

"Пізнав мене?" — промовила устами,
Де чиста вірність і любов цвіла.
"Ти пізнаєш? Це ж я тобі бальзами
Не раз на рани життьові лила.
Мене ти знаєш, бо союз між нами
Твоя душа жагуча нам дала.
Хіба ж не я схилялась над тобою,
Як плакав ти дитиною малою?"

"О, так!" — гукнув я і схилив коліна
Благоговійно.— "Я тебе впізнав!
Давала спокій ти мені єдина,
Коли я в муках пристрасті палав;
Коли гірка надходила година,
Чоло мені твій повів освіжав,
Земні найкращі радощі дала ти,
І лиш з тобою можу щастя знати!

Не назову тебе, хоч називає
І той, і той святе ім'я твоє
І щиро за свою тебе вважає,
Хоч мук йому твій образ завдає.
Я друзів мав багато — їх немає,
В тобі єдиній — все життя моє.
На самоті лиш можу щастя пити,
Твої скарби ховати і таїти".

Всміхнулась: "Бачиш, мудро як було
Лиш обережно підіймать покрови!
Буяння юне ще не перейшло,
Дитячої ти ще не зрікся мови,
А вже надлюдське зносиш ти чоло,

Людиною ще стати не готовий!
Чим ти від інших так різнишся дуже?
Спізнай себе, мирись із світом, друже!"

"Прости,— гукнув я,— помилку мою!
Невже дарма розкрились очі в мене?
В крові веселу волю я таю,
Ціную я твій дар благословенний!
Віднині серце людям віддаю,
Не закопаю свій талант священний!
Так, я на те шукав дороги сам,
Щоб показать її моїм братам!"

Так я казав. Дивилася ласкаво
Мені в лице істота неземна,
В її очах я мав читати право,
Що гудить і що схвалює вона.
Одужав я і мислив нелукаво,
І знову дух буяв мій, як весна.
Тож, сповнений жадоби однієї,
Наблизився з довірою до неї.

Простерла руку й почала ловити
Туманну пару, що навкруг текла.
І пара їй давалася схопити,
І вже туманом більше не була.
Я озирнувся, подивом повитий,
Блакить ізнову грала і цвіла.
Та найясніш, проте, вона сіяла
У маєві хисткого покривала.

"Тебе я знаю з хибами твоїми,
Добро я бачу, що в тобі ще спить".—
Сказала так,— я слухав, невситимий.
"Пора тобі мій заповіт одкрить!

Життя того до щастя завжди йтиме,
Хто зможе дар мій у покорі стріть.
Зіткали сонце й подих світанковий
Для правди рук поезії покрови.

Коли тобі і друзям душно стане,
Кинь у повітря лиш покрови ті,
І легіт вас овіє пожаданий,
Запахнуть ніжно квіти золоті,
І знов вам спокій у серця загляне,
З труни — до хмар простеляться путі,
Солодкими життя вам будуть хвилі,
І день і ніч вам знову стануть милі".

До мене ж, друзі! У гурті одному
Тягар нести намлегше життьовий.
Коли знайдем ми на шляху свойому
Пахучий цвіт і овоч золотий,—
Вперед ходім, долаючи утому,
Благословляймо кожен день новий!
Нехай колись по нас заплачуть внуки,—
На радість їм єднаймо міцно руки!